

holdt, at Kashmir endeligt og uigenkaldeligt havde tilsluttet sig Indien. *Indiens udenrigsminister*, der overhovedet ikke berørte Kashmir-spørgsmålet i sit egentlige indlæg, svarede i en replik, at Kashmir juridisk, forfatningsmæssigt, moralsk og med udspiring i folkets vilje er en integrerende del af Indien. Andre deltagere i generaldebatten, særlig islamitiske lande, henstillede, at konflikten løstes på fredelig vis på grundlag af selvbestemmelsesretten og Sikkerhedsrådets resolutioner i sagen.

Korea-spørgsmålet berørtes af samtlige *kommunistiske lande*, der i overensstemmelse med et andragende om spørgsmålets optagelse på dagsordenen (punkt 93) krævede tilbagetrækning af de amerikanske og andre udenlandske tropper, der under FNs flag har besat Sydkorea, samt opløsning af FNs kommission for Koreas forening og genopbygning (UNCURK). *Mali og Cambodia* støttede forslaget om at befri FN for dette kunstigt skabte koldkrigsproblem, og *Ungarn* henstillede til UNCURKs medlemmer, at de hver for sig trak sig tilbage fra kommissionen, såfremt denne ikke blev formelt opløst.

FN-organisationens fremtid.

Spørgsmålene om FNs fredsbevarende operationer og organisationens finanser berørtes af så godt som alle talere. Flertallet af disse betonedede vigtigheden af *FNs fredsbevarende foranstaltninger*, der særlig var i de mindre landes interesse og beklagede, at 33-magts udvalget ikke havde kunnet nærme de modstridende standpunkter til hinanden. De fleste indlæg var holdt i ret almindelige vendinger og udtrykte blot håbet om, at problemerne kunne løses i overensstemmelse med princippet om samtlige medlemsstaters fælles ansvar for fredens opretholdelse, idet Sikkerhedsrådet vel har hovedansvaret herfor, men ansvaret udøves på hele FNs, d. v. s. samtlige medlemmers vegne.

Udenrigsminister *Gromyko* mente, at medlemsstaterne har mange muligheder for at genoplive Sikkerhedsrådet, såfremt de strikte overholder pagtens forskrifter og ikke søger at omgå dem, f. eks. ved skabelse af militære styrker uden for Sikkerhedsrådets rammer. Sådanne styrker ville alene tjene

en snæver gruppe staters særlige interesser, og Sovjetunionen ville modsætte sig alle planer i den retning. De øvrige *østeuropæiske lande* forfægtede ligeledes disse anskuelser og hævdede, at den væsentligste årsag til FNs svaghed var medlemslandenes ikke-efterlevelse af pagtens bestemmelser.

Albanien antydede, at det måtte skyldes forståelse mellem verdens to største stater, at spørgsmålet om FN-styrker fortsat figurerede på dagsordenen; disse styrker skulle tjene til at bekæmpe revolutionære bevægelser hvorsomhelst og dermed bistå USA, når dette land optrådte som international gendarm.

Den canadiske udenrigsminister fandt, at selvom flertallet af FNs medlemmer så sig nødsaget til at respektere et lille mindretals synspunkter og acceptere de deraf følgende indskrænkninger i organisationens fredsbevarende aktivitet, var der dog meget, der kunne gøres, f. eks. foretage den af generalsekretæren i 1964 foreslåede undersøgelse af, hvorledes FNs fredsbevarende operationer kan styrkes, bl. a. ved at medlemsstaterne på forhånd meddeler generalsekretæren oplysning om nationale styrker, der er reserveret til FN-tjeneste. Endvidere kunne Sikkerhedsrådet og generalstabskomiteen atter undersøge mulighederne for at indgå overenskomster med medlemslandene om at stille væbnede styrker til rådighed. Desuden var tiden kommet til i praksis at omsætte de principper vedrørende dækning af omkostningerne ved fredsbevarende foranstaltninger, som det store flertal i Generalforsamlingen har tilsluttet sig. Canada var parat til at fremlægge særlige forslag til forsamlingsens overvejelse, såfremt situationen indbød dertil.

Udenrigsminister *George Brown* understregede, at det er i medlemslandenes egen interesse at støtte FN og ikke at forfølge korttidsmål til skade for organisationen. FNs fredsbevarende virke måtte styrkes, hvilket ville nødvendiggøre oprettelse af en militær planlægningscentral i FNs hovedkvarter, opstilling af en fælles militær doktrin til lettelse af samarbejdet mellem nationalt udpegede styrker til brug for FN samt ydelse af frivillige bidrag.

Den irske udenrigsminister agtede at genfremsætte sit forslag fra 20. samling om retningslinierne for fredsbevarende foran-